

Zemlja in človek

Odkar so se zaprla za teboj zelena
težka vrata édena— in kletev te pregnala je
na trnjeva nerodovitna tla, si za ukazom šel
v znojnih mukah, s pelinom oči obujat
rast med kamenje in ilo. —

Čas, ranocelnik čudovit, ki v pekel spomina
oljčne gaje presadi, ti velik dom je dal,
družino in drobnico. — Svetal razum ti ogenj in orožje je odkril. —
Postal krotilec divjih konj si; zatem izumil dvojje si ostrog,
ki tvojih nog obutih pele so pomen...

Zemlja je preslišala... Zasmehovana in opljuvana
ti je pokazala s prstenim prstom nove zarje.
Z zelenimi rokami rasti in žuborenja je izprala
kamenje smrti, odkrila mu zakrito je obličje. —
Zakaj pobiraš ga in nosiš v svoje bivališče?

Zemlja ti odpušča. — Odprla ti je drob
kot mati svojemu otroku, z mlekom te pojila,
pa si pozabil njeno bolečino; preteklost ne ovenča
ti spomin s podobo spravno. — Izpil si strup,
ki zvalil te z demonskim je nasmehom — in mleko
v prah izbrizgal si iz prsi materinstva.

Se tvojih nog drži to belo mleko
v prah teptano. Povesod te spremlja,
z visokim glasom ti očita krvoskrunstvo.